

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
TROISI, LICIA

Cronicile Lumii Pământene / Licia Troisi; trad.: Marina Loghin. – București:
RAO International Publishing Company, 2009

3 vol.

ISBN 978-973-103-921-3

Vol 3.: Talismanul puterii

ISBN 978-973-103-920-6

I. Loghin, Marina (trad.)

821.131.1-32=135.1

RAO International Publishing Company
Grupul Editorial RAO
Str. Turda nr. 117-119, București, România
www.raobooks.com
www.rao.ro

LICIA TROISI
Il Talismano del potere
© Arnoldo Mondadori
Editore S.p.A., Milano,
2005

Ilustrația copertei
Paolo Barbieri

© RAO International Publishing Company, 2008
pentru versiunea în limba română

2009

ISBN 978-973-103-920-6

CUPRINS

	Pământuri libere	13
1	Începutul unei lungi călătorii	17
2	Aelon sau despre nedesăvârșire	22
3	Hotărârea lui Sennar	30
4	Sennar pe Pământul Mării	39
5	Sarephen sau despre ura oamenilor	54
6	Înghet	68
7	Glael sau despre singurătate	76
8	Obsesia lui Ido	87
9	Un rămas-bun	96
	Printre dușmani	101
10	Presimțiri rele	103
11	Călătoria lui Laius	108
12	În deșert	115
13	Thoolan sau despre uitare	119
14	Toastul trădătorului	133
15	Laius și Vrașta	147
16	Grozăvie de nedescris	158
17	Ido la Academie	164
18	Greșitul	182
19	Goriar sau despre vină	195
20	Un motiv să continui	211
	Către adâncuri	223
21	Războiniciei lui Ido	225
22	Dueluri	231
23	În apă și la întuneric	240
24	Ochiul	251
25	Neîncetata luptă	259
26	Un sfat prețios și neașteptat	272

27	Flaren sau despre destin	282
28	Pământuri pustii	290
29	Un urlet turbat	300
30	Întoarcerea	310
31	Cântecul orașului mort	321
32	Tarephen sau despre luptă	327
33	Adevărul	338
	Ultima bătălie	349
34	Mawas sau despre sacrificiu	351
35	Tiranul	362
36	Înainte de bătălie	367
37	Urletul ultimei bătălii	377
38	Zorii eliberării	388
39	Războiul dintre Ido și Deinofor	396
40	Războiul dintre Nihal și Aster	405
	Epilog	429

Lui Giuliano, pentru tot

ÎNCEPUTUL UNEI LUNGİ CĂLĂTORII

Nihal se acoperi cu pelerina până la nas. În pădure era frig în perioada aceea. Brazilii foșneau sub șfichiuirile unui vânt înghețat și focul se stingea.

Ultima dintre jumătate-elfi, așa cum dovedeau părul ei albastru și urechile ascuțite, Nihal, era slăbită de febră și chinuită de glasurile fantomelor care-i populau coșmarurile. Se uită la medalionul pe care îl purta la gât, talismanul care ar fi putut să-i ia viața și să hotărască salvarea Lumii Pământene. Cele opt alveole goale păreau să o absoarbă cu încărcătura lor de întrebări.

Tovarășii ei, Sennar și Laius, sprijiniți pe un trunchi, ațipiseră. Dormea și dragonul ei Oarf; îi putea simți respirația lentă și regulată pe spate, așezată fiind pe solzii verde smarald.

Călătoria începuse cu șase zile în urmă, după ultima întâlnire cu Reis, vrăjitoarea.

În fața focului, jumătate-elful închise ochii și se concentra asupra respirației liniștitoare a lui Oarf, pentru a goni amintirea aceea. Vedea încă ochii aproape albi ai bătrânei, degetele chir-cite, și i se părea că aude glasul ei încărcat de ură.

Vântul era înghețat și, totuși, jumătate-elful transpira. Iar se uită la talisman. Piatra din mijloc strălucea în întuneric, printre licăririle roșietice ale focului, tot așa cum strălucise în aerul fetid din cabana vrăjitoarei. Cuvintele pe care Reis le rostise îi reveneau în minte.

- Talismanul îți va dezvălui ție, Sheireen, poziția sanctuarelor, ție și numai ție. Când vei ajunge în locul în care este

păstrată piatra, vei recita cuvintele inițiatului: *Rabhavni sektar aleero*, „împietresc pentru putere“. Vei lua piatra, o vei pune în alveola potrivită din amuletă și puterea va coborî în tine. Când vei fi pe Pământul cel Mare, vei chema la adunare cele Opt Spirite, pronunțându-le numele: *Ael*, Apă; *Glael*, Lumină; *Sareph*, Mare; *Thoolan*, Timp; *Tareph*, Pământ; *Goriar*, Întuneric; *Mawas*, Aer; *Flar*, Foc. Fiecare dintre pietre se va activa și spiritele vor fi chemate. Talismanul îți va suga viața, se va alimenta ca să invoce spiritele. Energia care-ți va fi smulsă se va aduna în medalion. Va putea fi utilizată pentru a evoca o altă vrajă, dar în cazul acela se va pierde și tu vei muri, sau va putea fi eliberată, spărgând medalionul cu o spadă de cristal negru. Amintește-ți însă, talismanul îți este destinat ție, dacă îl va purta altcineva va pierde strălucirea și puterea și va absorbi energiile vitale ale persoanei care a îndrăznit într-atât.

Nihal se cutremură. Ascunse din nou medalionul la piept și se înfășură strâns cu pelerina.

Plecaseră în grabă, misiunea lor era extrem de urgentă. Chiar ea insistase să plece la drum înainte ca rana din umăr, pe care i-o pricinuiseră o fantomă, să se fi vindecat.

Nihal ar fi preferat ca Laius, scutierul ei, să fi rămas la bază, dar fusese imposibil să-i interzică să o urmeze. Până și Ido, maestrul ei, fusese nevoit să admită asta.

- Probabil ar fi mai bine ca el să nu plece, bodogănișe gnomul, între un fum și altul tras din pipă. Nu este un războinic și lupta nu e de el. Însă Laius nu va accepta niciodată să stea aici să te aștepte. Chiar dacă ai pleca pe ascuns, te-ar urma și s-ar lăsa răpus. Singura soluție e să-l iei cu tine.

Scutierul nu se lăsase rugat, își adunase imediat lucrurile, cu un zâmbet care îi lumina fața încadrată de bucle blonde, și bătuse în pînteni până în clipa plecării.

Prima oară când Nihal întrebase talismanul, o făcuse fără tragere de inimă. Atâta timp cât nu-i punea la încercare puterile

se putea amăgi că este numai Nihal, Cavalerul Dragonului. Sheereen, Consacrata, numele detestabil cu care o chema Reis, nu era decât umbra unui coșmar.

Dar imediat ce luase în mână medalionul, mintea ei fusese năpădită de o viziune.

O imagine neclară. Ceață. O mlaștină. În mijloc, o construcție albăstrie, nedefinită. Un cuvânt: *Aelon*. Și o direcție: *la nord de-a lungul marelui fluviu, până unde acesta se varsă în mare*. Pe urmă nimic.

Deci era adevărat. Era cea Consacrata.

Înconjurată de umbrele întunecate ale copacilor, Nihal nu reușea să doarmă. Febra crescuse și umărul pulsa. Rana trebuie să se fi infectat.

Nihal se uită la vrăjitor și la scutierul care dormeau liniștiți. Jumătate-elful se opri cu privirea pe chica roșie a vrăjitorului care se zărea peste pelerină și se întrebă iar dacă avea să reușească vreodată să ajungă până la capăt.

În ziua următoare plecară când soarele era sus, îndreptându-se spre nord, pe când zăpada începea să cadă iar liniștită și vântul scutura vârfurile copacilor și ținea în frâu aripile lui Oarf.

Zburară deasupra întinderilor de păduri albite de nea și deasupra afluenților Saarului. Printre ramurile uscate și cenușii zăriră satele oamenilor și arborii în care locuiau nimfele. Nihal simți că erau aproape de țintă.

- Suntem aproape, spuse, și îl mână pe Oarf să coboare de la înălțime.

Sub ei, Marele Fluviu se desfăcea în mii de pâraie care împânzeau pământul și copacii cedau locul unui teren mlaștinos. Trebuia să fie mlaștina pe care Nihal o văzuse când consultase talismanul. Zburară spre zona aceea, dar curând vederea le fu blocată de o ceață deasă. Pe ici, pe colo se zăreau ramurile uscate ale câte unui copac.

- Trebuie să coborâm sau nu vom mai vedea nimic, sugeră Laius.

Imediat ce puseră piciorul pe pământ, învăluți de lumina lăptoasă a ceții, îi năpădi un miros de apă stătută. Ajunseseră la răscrucea cu mlaștina.

Se așezară pe un trunchi ca să se sfătuiască.

- Nu se poate continua cu Oarf, cel puțin până când nu se ridică ceața, zise Sennar.

- Dar nu știm cât de departe e sanctuarul, și nici cât de întinsă e mlaștina, obiectă Laius.

Nihal tăcea. Simțea fiori reci de-a lungul spatelui și fața-i ardea de căldură. Încercă să se concentreze, fără să-i asculte pe Sennar și pe Laius. În cele din urmă, hotărî.

- Trebuie să mergem pe jos, spuse.

- Bine, răspunse Laius și dădu să se ridice.

- Tu nu vii, îl opri Nihal.

Laius se opri.

- De ce?

- Vreau să rămâi cu Oarf, zise.

- Nu, tu vrei să mă dau din drum! exclamă scutierul, pentru ca după aceea să facă o mutră spășită.

Nihal se uită sever la Laius.

- Ai zis bine mai adineauri, nu știm cât va trebui să mergem. Oarf e obosit, trebuie să ai grijă de el.

- Da, dar...

- Nici un dar, am decis. Sennar și cu mine vom pleca mâine-dimineață. Tu vei rămâne aici.

În seara aceea, Nihal nu reuși să adoarmă. Febra crescuse și gândul că în scurtă vreme avea să viziteze primul sanctuar o emoționa și o îngrozea în același timp. Sennar ar fi fost cu ea, dar hotărârea vrăjitorului de a o însoți în călătoria aceea, riscându-și postul în Consiliu, era o povară care se adăuga la încărcătura și așa grea a acelei misiuni.

Când Nihal comunicase Consiliului Magilor hotărârea ei de a pleca în misiune, Sennar se ridicase brusc.

- Cer să pot pleca împreună cu ea.

Nihal se întorsese către el.

- Sennar!

- Nici nu se discută, spuse Dagon. Datorită vrăjilor tale, pierderile noastre au fost mai mici. Avem nevoie de tine aici.

- Cer permisiunea să o însoțesc, insistase el. Vrăjile o pot ajuta. Dagon se uitase lung la el.

- Asta înseamnă că vom trimite un alt vrăjitor cu ea. Ești prea prețios pentru Consiliu.

- Și Nihal e prețioasă pentru armată.

- Vei rămâne aici, Sennar. Subiect închis.

Atunci, Sennar făcuse un gest nemaiîntâlnit. Își smulsesese de la gât medalionul care atesta apartenența lui la Consiliu, simbolul tuturor lucrurilor în care credea și pentru care se luptase.

- Atunci voi părăsi Consiliul.

Un murmur de uimire străbătuse sala.

- Atât de puțin valorează Consiliul pentru tine? spuse Sate, reprezentantul Pământului Soarelui.

- Consiliul e viața mea, dar sunt multe feluri pentru a servi Lumea Pământeană. A-l însoți pe Cavalerul Nihal în menirea ei este unul dintre acestea.

- Cine-ți va lua locul? întrebă nimfa Theris.

Soana se ridicase din jilțul ei.

- Atâta timp cât va lipsi Sennar, mă ofer să-i țin locul.

Dagon rămăsese multă vreme pe gânduri.

- Bine, spuse într-un târziu. Îți încuviințez plecarea. Dar află că, atunci când te vei întoarce, Consiliul își ia libertatea de a nu te mai lua niciodată în seamă.

Sennar încuviințase.

Nihal țintui cu privirea flăcările care luminau cu o licărire tranșantă aerul rece al nopții. În jurul ei, ceața părea să înghită orice.